PLANUL LUI BLEMMYE

BRUCE STERLING

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

BRUCE STERLING a debutat în 1976 şi este unul dintre cele mai puternice şi inovatoare talente care au apărut în SF în ultimele decenii. Până la sfârşitul anilor optzeci, el îşi crease renumele printr-o serie de povestiri a căror acţiune se desfăşura în exoticul viitor „Plăsmuitor/Mecanicist", cu romane precum complexul ***Schismatrix,*** ca şi bine-primitul ***Islands in the Net*** (dar şi prin editarea influentei antologii ***Mirrorshades: The Cyberpunk Anthology*** şi a revistei de critică ***Cheap Truth).*** Sterling a fost, probabil, impulsul principal aflat în spatele revoluţionarei mişcări „Cyberpunk" din science-fiction, ca şi unul dintre cei mai buni noi scriitori de hard SF apăruţi după multă vreme în domeniu. Celelalte cărţi ale sale includ un studiu non-ficţiune al problemelor asociate Primului Amendament în lumea reţelelor de calculatoare, ***The Hacker Crackdown: Law and Disorder on the Electronic Frontier;*** romanele ***The Artificial Kid, Involution Ocean, Heavy Weather, Holy Fire, Distraction*** şi ***Zeitgeist;*** un roman scris în colaborare cu William Gibson, ***The Difference Engine (Machina diferenţiala,*** Ed. Nemira, 1998); o colecţie omnibuz ***Schismatrix Plus*** (care conţine romanul ***Schismatrix*** şi majoritatea povestirilor „Plăsmuitor/Mecanicist") şi remarcabilele culegeri ***Crystal Express, Globalhead*** şi ***A Good Old-Fashioned Future.*** Cele mai recente cărţi ale lui sunt un studiu non-ficţiune al viitorului, ***Tomorrow Now: Envisioning the Next Fifiy Years,*** şi romanul ***The Zenith Angle.*** Sterling pregăteşte de asemenea o nouă culegere de proze scurte, ***Visionary in Residence.*** Povestirea sa ***Bicycle Repairman*** i-a adus premiul Hugo în 1997, iar în 1999 a obţinut alt Hugo pentru ***Taklamakan.*** Povestirile lui au apărut în ***Antologiile Dozois*** numerele 8, 11, 14, 16 şi 20.

In nuvela care urmează, el ne poartă în trecut pe vremea Cruciadelor, pentru a demonstra că agenţii politici nu pot fi niciodată foarte siguri cine le trage sforile... sau în ce scop o fac.

Un porumbel-mesager s-a apropiat în zbor, trecând peste aleile Tyrului, ocolind capetele verzi şi rupte ale celor mai înalţi palmieri. Fâlfâind agitat din aripi, s-a aşezat undeva sus, pe un pervaz din piatră. A fost apoi imediat prins dinăuntrul turnului de o fecioară, care, în semn de recunoştinţă, l-a sărutat pe capul delicat, acoperit de pene cenuşii.

Sir Roger de Edessa, iubitul fecioarei, umbla prin Ţara Sfântă cu treburi cavalereşti. Datorită acestei fecioare, Sir Roger avea o cuşcă plină cu porumbei călători, la care ţinea nespus. Cuvintele lui Roger porneau înaripate spre ea, ajungând direct în palmele ei blânde, zburând peste orice obstacol din Ţara Sfântă, care era cuprinsă de vâlvătăile războiului. Păsările treceau pe deasupra năvălitorilor selgiucizi, care atacau în urlete de corn şi bubuit de tobă, şi peste mamelucii înfiorători, ale căror feţe erau ascunse de coifuri cu apărători alcătuite din zale. Porumbeii zburau ca vântul peste fedainii puşi pe omoruri, cărora le păsa prea puţin de viaţă.

O adevărată reţea de porumbei călători se închega pe deasupra tuturor oamenilor, care nu aveau câtuşi de puţin cunoştinţă de existenţa lor. Aceste păsări duceau veşti către Ierusalim, Damasc, Cairo şi Beirut. Treceau bătând din aripi pe deasupra cavalerilor veniţi în Ţara Sfântă din toate colţurile Creştinătăţii, pe deasupra pelerinilor înarmaţi, care mureau de foame, năduşeală, de înţepături de purici şi măcinaţi de boli. Păsările purtând bileţele zburau pe deasupra vikingilor arşi de soare, înarmaţi cu securi. Pe deasupra Templierilor fanatici şi cruzi, a Cavalerilor Teutoni îmbrăcaţi în negru, care, sub soarele arzător, se coceau ca nişte homari în armură. Pe deasupra grupurilor de prăştieri greci şi a companiilor de condotieri.

Cu degete tremurătoare, pătate de cerneală, fecioara a desfăcut pergamentul rulat şi prins de piciorul roz al păsării. In piept a simţit o durere din cauza bătăilor incontrolabile ale inimii. Oare va primi încă un poem? Deseori leşina citind poemele lui Roger.

Nu. Acea pasăre nu venise din partea lui Roger de Edessa. Se lăsase crunt înşelată de propriile ei speranţe deşarte. Pasărea-mesager

era doar purtătoarea unei comunicări comerciale. Nu adusese decât un text sordid, o înşiruire de cuvinte.

„Sare. Fildeş. Baga. Şofran. Orez. Tămâie. Fier. Cupru. Staniu. Pumb. Coral. Topaz. Răşină parfumată. Sticlă. Realgar. Antimoniu. Am. Argint. Miere. Parfum de nard. Parfum de Costus. Agate. Carneol. Flori de lycium. Bumbac. Mătase. Nalbă. Piper. Scorţişoară. Perle. Diamante. Rubine. Safire."

Fiecare marfă din lista foarte lungă era urmată de un preţ.

Fata a închis pasărea în cuşca de lemn pe care era prins un bileţel, alaturi de alţi porumbei, tovarăşii ei de captivitate din turnul sumbru. Folosind cerneală făcută din sepia şi o pană ascuţită ca briciul, fata a copiat mesajul într-un registru enorm, plin de praf. Dacă nu-şi îndeplinea îndatorirea de a înregistra acele mesaje, vai şi amar ce pedeapsă primea din partea Maicii Stareţe. Pâine şi apă drept hrană. Stat la nesfârşit în genunchi, şi numărarea multor mătănii.

Măicuţa răspunzătoare de porumbei şi-a frecat ochii uşor înlăcrimaţi, chinuiţi nemilos de scrisul mărunt şi lumina proastă. S-a întors ca să-şi lase coatele mătăsoase pe piatra rece, pătată, ca să contemple apele scânteietoare ale Mediteranei şi un pâlc întunecat de galere italiene, înţesate de profitori. Probabil că Sir Roger de Edessa murise. Sărmanul Roger fusese ucis de vreun musulman crud, ori de vreo boală. Nu-i va mai trimite nici un poem. La vârsta de şaptesprezece ani, fata se simţea abandonată unei sorţi crude.

Totul i se părea extrem de previzibil. Condamnarea ei era totală şi implacabilă. Dacă Roger nu venea să o salveze de acea viaţă nenorocită de îngrijitoare a porumbeilor, va fi silită să depună jurământul, devenind călugăriţă, lucru pe care nu-l dorea nicicum. Va trebui să se alăture Micilor Surori ale Călugărilor Ospitalieri care locuiau sub turnul păsărilor, în aglomeraţia, mereu mai cumplită, de văduve ale Ţării Sfinte, îmbrăcate în negru, încă o fecioară nenorocită şi lipsită de iubire, în mijlocul adunăturii aceleia jalnice de babe fără soţi şi de orfane fără tată, toată lumea prinsă ca într-o capcană în spatele

zidurilor înalte din piatră, încolțită acolo fără speranța de a-şi revedea pământurile ori bunurile... mirese palide ale lui Hristos, melancolice şi nefericite, aşteptând cu spaimă şi nelinişte vreo hoardă păgână de războinici diavoleşti cu ochi negri, de origine musulmană, care să cucerească Tyrul şi să le tulbure fortăreața castității...

Apoi, a apărut o altă pasăre-mesager. Fecioara a simțit că inima îi sare din piept de emoție. Aceasta era o pasăre puternică, şi foarte iute. Avea prinse de picioare două inele delicate de aur. Iar penele ei miroseau a tămâie.

Deşi foarte mărunt, scrisul era cel mai frumos pe care îl văzuse vreodată. Cerneala era roşie ca sângele, şi sclipea.

> Scumpa mea Hudegar,
> Cu vârful penei mele îți trimit mierea veştilor bune:
> Tăcutul nostru Stăpân ne-a chemat pe amândoi la sine.
> De aceea, pregăteşte-te cât poți de bine
> Căci eu mă grăbesc spre tine cu o caravană alcătuită din bărbați puternici, ca se te duc în Paradisul său.
> (semnat) Bătrânul de pe Munte

Fecioara a început să plângă, pentru că nu o chema Hudegar. Nici nu auzise vreodată de o femeie cu un asemenea nume...

Creştine sau musulmane, cătunele din Țara Sfântă semănau destul de mult între ele: câteva colibe colbuite aşezate în jurul unui puț, unei mori şi unui cuptor. Escortată de o caravana înarmată până în dinți a Marelui Asasin, Stareța Hildegart, călărind cu eleganță şi grație, a pătruns în satul jefuit.

Acel sătuc nefericit fusese distrus cu o minuție deosebită. Năvălitorii mânați de dorința răzbunării doborâseră fiecare copac din livezile de măslini, puseseră foc viei şi otrăviseră puțul cu apă. Cum caravana se afla încă aproape de Tyr, cea mai puternică cetate încă

detinuta de forțele slăbite ale cruciaților, Hildegart a bănuit că aceea era fapta Cavalerilor Ospitalieri.

Concluzia la care ajunsese a făcut-o să se simtă tulburată. Chiar ea înființase Ordinul Ospitalierilor. Dăduse bani pentru crearea unui corp militar menit să îi lecuiască pe cei bolnavi, să țină o serie de hanuri şi să le ofere pace, alinare şi servicii de schimb de bani grupurilor nesfârşite de pelerini amețiți şi orbiți de soare care veneau din Europa.

Hildegart avusese o idee inteligentă, foarte apreciată de patronul ei, Stăpânul Tăcut. Cu toate acestea, trecuseră cincizeci de ani de când se întâmplase asta, iar Hildegart se văzuse silită să constate cum degenerase planul ei, altfel extrem de sclipitor. Nu se ştia cum, dar corpurile de Ospitalieri, acel ordin de călugări-vraci, se transformaseră în soldații cei mai fanatici şi violenți din rândul forțelor cruciate. Se părea că priceperea lor în a lecui vătămările aduse cărnii şi oaselor le oferea un avantaj deosebit când se apucau să măcelărească oameni. Până şi Templierii erau înspăimântați de Ospitalieri, şi cum Asasinii se temeau de Templieri, îi angajau adesea pe aceştia ca să îi apere.

Câteva dintre hambarele din satul distrus rămăseseră totuşi în picioare. Sinan, Bătrânul de pe Munte şi Ayatollah al Asasinilor, a poruncit caravanei sale să ridice tabăra pentru a petrece noaptea acolo. Oamenii lui au făcut tabăra, au îngropat cele câteva cadavre găsite, au pus străji de pază şi s-au străduit să adape caii cu apa nămoloasă a puțului.

Păziți de străjile înarmate, Stareța şi Asasinul s-au aşezat să mănânce şi să tăifăsuiască. Hildegart şi Sinan se cunoşteau de mai mulți ani decât unii oameni au şansa de a trăi. In ciuda faptului că amândoi trudeau cu credință pentru Stăpânul Tăcut, relațiile dintre ei erau destul de încordate. Existaseră momente în îndelungata ei viață când Hildegart se simțise bine şi în siguranță alături de Sinan. Acesta era un înțelept musulman fără de vârstă şi, prin urmare, diavolul în carne şi oase, însă el o adăpostise cândva de oameni chiar mai primejdioşi decât el însuşi.

Din păcate, acei ani plăcuți ai relațiilor dintre ei rămăseseră de mult o amintire. La vârsta de o sută şaptesprezece ani, Sinan nu o putea apăra pe Hildegart de cineva mai primejdios decât el însuşi, pentru că devenise cel mai temut om din lume. Nu se cunoştea cu certitudine numărul cruciaților care căzuseră pradă atacurilor lui, dar Hildegart, în şiretenia ei, estima că era vorba de peste patru mii.

La lumina roşiatică a flăcărilor din sobița lui de campanie din fier, Sinan şi-a mâncat chebapul, vorbind cu zgârcenie. S-a uitat la Hildegart cu ochi întunecați şi calzi, ca de gazelă. îmbrăcată cu mantia neagră de călărie, având glugă şi o broboadă pe cap, Hildegart s-a foit neliniştită. Cu toate că era foarte inteligent şi învățase multe despre felul în care se putea transmite teroarea, Sinan nu se schimbase prea mult de-a lungul deceniilor. Rămăsese mereu la fel. Un bărbat simplu, direct şi credincios obiceiurilor sale, rugându-se de cinci ori pe zi, ceea ce (după aprecierile lui Hildegart) însemna că înălțase aproape două sute de mii de rugi, fiecare din ele exprimând speranța înflăcărată că toți cruciații vor pieri şi vor arde în Iad.

Hildegart şi-a dezmorțit mâna înghețată la căldura sobiței de fier. Nu departe, porumbeii călători uguiau în cuştile lor. Sărmanele păsări erau înfrigurate şi nefericite, chiar mai dornice să revină la Tyr decât ea. Pesemne simțiseră că mercenarii lui Sinan abia aşteptau să le jumulească pentru a le mânca.

- Sinan, unde ai găsit banda asta îngrozitoare de ucigaşi?

- I-am cumpărat pentru noi, draga mea, i-a răspuns politicos Sinan. Aceşti bărbați sunt turci kwarizmieni din munții de dincolo de Samarkand. S-au rătăcit aici, în Palestina, neavând nici pământuri, nici stăpâni. Aşadar, ei mă slujesc pe mine şi pe al nostru Stăpân Tăcut, deci şi planurilor sale.

- Şi ai încredere în aceşti diavoli cu picioare crăcănate?

- Nu, n-am deloc încredere în ei. Insă ei vorbesc un dialect necunoscut mie şi, spre deosebire de noi doi, ei nu sunt Oameni ai

Carții. De aceea nu vor putea niciodată să dezvăluie ceva, chiar dacă L-AR putea vedea pe Stăpânul Tăcut. Pe de altă parte, turcii kwarizmieni sunt ieftini. Ei au fost puşi pe goană înspre aceste meleaguri de un om cumplit, înțelegi? Au fugit din calea Marelui Han al Mongolilor.

Hildegart a analizat în sinea ei aceste comentarii. Sinan nu mințea. Niciodată nu încerca să o înşele; se dovedea doar grotesc de inlistent în ceea ce privea amăgirile lui păgâne.

- Sinan, s-ar cuveni să ştiu mai multe despre acest groaznic Mare Han?

- Mai bine să nu te gândeşti la asemenea lucruri, tu, perlă a înțelepciunii. Mai bine să facem o partidă de şah.

- Nu, de astă dată nu joc.

- De ce eşti modestă? Iți ofer avantaj de un turn!

- Negoțul meu cu mătăsuri chinezeşti a fost serios perturbat în ultimii zece ani. Să fie acest Mare Han izvorul acestor greutăți pe care le am în activitățile mele negustoreşti?

Sinan a continuat să mestece gânditor din halca de berbec piperată. Remarcile ei îl mâniaseră. La un simplu cuvânt de-al său, mulți uciseseră şi mulți oameni curajoşi fuseseră ucişi şi, cu toate acestea, Hildegart era cu mult mai bogată decât el. Deținea cele mai mari bogății din lume. Fondatoare, contabilă, bancher şi cea care dădea bani cu împrumut în numele Ordinului Ospitalierilor, Hildegart avea o bucurie necuprinsă în a domina şi stăpâni piețele din toate regatele. Îşi investise banii în mărfuri şi cetăți, unde aceştia zămisleau alți bani, iar apoi şi-i număra cu o atenție de negândit, după care îi investea din nou. Făcea asta de decenii întregi, cu insistență şi în mare taină, cu ajutorul unei rețele de agenți fără nume, răspândiți din Spania până în India, o rețea unde legăturile erau asigurate de păsări iuți, despre care omenirea nu avea cunoştință.

Sinan ştia cum se făcea numărătoarea şi plasarea acelor bani, dar ca Ayatollah al Asasinilor, i se părea o ocupație plicticoasă şi

nedemnă de el. Tocmai de aceea îi trimitea mereu porumbei-mesager şi cerşea să i se împrumute bani.

- Dragă, scumpă, dulce Hudegar, i s-a adresat Asasinul cu glas mângâietor.

Hildegart a roşit la faţă.

- Nimeni nu-mi spune Hudegar. In afară de tine, toţi cei care m-au numit astfel au murit cu secole în urmă.

- Scumpa mea Hudegar, cum aş putea uita acest dulce nume de răsfăţ?

- Acela a fost numele unei sclave.

- Cu toţii suntem sclavii lui Dumnezeu, iubita mea! Până şi Stăpânul nostru Tăcut. Sinan a smuls ţepuşa de metal dintre dinţii lui albi şi puternici. Eşti prea mândră să te supui chemării lui, binecuvântată Maică Stareţă? Ai obosit de îndelungata-ţi viaţă, acum, când Francii tăi creştini sunt în cele din urmă goniţi spre mare de războinicii dreptăţii?

- Doar mă aflu alături de tine, nu? a zis Hildegart, evitând să-l privească în ochi. Aş prefera să-i oblojesc pe răniţi şi să-mi număr banii. De ce mi-ai scris în franceză? Toată mănăstirea flecăreşte acum despre misterioasa ta pasăre şi mesajul adus de ea. Ştii cum vorbesc femeile când stau închise laolaltă.

- Niciodată nu-mi răspunzi când îţi scriu în arabă, s-a plâns Sinan. Apoi şi-a şters barba subţire, neagră, folosindu-se de o năframă de mătase chinezească de culoare roz. Mereu îţi scriu! Doar ştii cât mă costă trimiterea acestor porumbei-mesager! Carnea lor e mai preţioasă decât ambra!

Apoi Asasinul a fluturat din mână ca să alunge fumul de cărbune scos de sobiţă.

Hildegart a aprins uleiul de susan dintr-o lămpiţă de alamă

- Dragul meu Sinan, eu îţi scriu ca să-ţi dau veşti financiare importante, însă, în schimb, tu nu-mi trimiţi decât lăudăroşenii şi descrieri ale faptelor tale cumplite de arme.

- Eu compun istoria noastră în scrisori! a protestat Sinan.Îmi pun tot sufletul în versurile acelea, femeie! Intre toate femeile, s-ar cuveni ca tu să îmi apreciezi eforturile!

- A, prea bine, atunci.

Şi Hildegart a început să vorbească în arabă, o limbă pe care o vorbea cursiv, graţie faptului că ani de zile fusese concubina cuiva împotriva voinţei ei.

- „Cu înfloriturile penei mele eu laud minunea prăbuşirii Ierusalimului", a citat ea un vers dintr-un poem de-al lui Sinan. „Eu umplu turnurile Zodiacului cu stele şi sipetele cu perle ale intuiţiei. Răspândesc veştile de bucurie pretutindeni, aducând parfum în Persia şi darul conversaţiei la Samarkand. Dulceaţa sfintei victorii o depăşeşte pe aceea a fructelor confiate şi a zahărului."

- Cât de deşteaptă eşti, Hudegar! Acelea sunt cele mai frumoase Versuri alcătuite de mine, a spus Sinan, iar sprâncenele lui negre s-au arcuit întrebător, exprimându-i speranţa de a fi lăudat. Sunt frumoase şi măreţe, nu?

-Încercările tale de a fi poet sunt zadarnice, Sinan. Să privim lucrurile cinstit, în faţă: tu eşti alchimist.

- Dar am învăţat tot ce se putea despre chimie şi maşinării, s-a răzvrătit Sinan. Domeniile acestea ale cunoaşterii sunt josnice şi plicticoase. In comparaţie cu ele, poezia şi literatura sunt domenii de cunoaştere fără de hotare! Da, recunosc, îmi lipseşte talentul înnăscut pentru poezie - pentru că, atunci când m-am apucat de scris, trecutul meu devenise deja o derulare seacă de evenimente obişnuite! Dar, în sfârşit, mi-am descoperit adevărata voce ca poet, pentru că acum stăpânesc arta de a descrie faptele măreţe petrecute pe câmpul de luptă!

Hildegart a simţit cum îi creşte mânia.

- Şi trebuie să te laud pentru asta? Am avut *investiţii* în Ierusalim, nesimţitorule! Cele mai bune prese de zahăr acolo se aflau - iar vopsitoriile preferate de bumbac tot acolo erau... de aceea fii convins că o să-i spun lui Blemmye totul despre aceste pierderi comerciale!

- Poți să citezi din opera mea către el, recitându-i versurile care descriu cum Ierusalimul creştin a căzut în mâinile musulmanilor în vâlvătăi şi urlete de durere, a spus Sinan, nedomolit. Spune-i că fiecare trib franc va fi alungat peste ocean! Au trecut optzeci şi nouă de ani de când aceşti nespălați nenorociți au apărut din Turcia ca să ne fure pământurile, arătând ca nişte cadavre scoase din morminte! Insă, în sfârşit, învinşi de focul şi spada dreptății, năvălitorii fug de oştirile Jihadului ca nişte câini biciuiți. Şi nu se vor mai întoarce niciodată. Am trăit toată această umilință, Hudegar. M-am văzut silit să trăiesc fiece zi de tristețe a poporului meu, care suferă de multă vreme. Şi, în sfârşit, în această zi minunată de justiție supremă, voi vedea cum o rup la fugă toți acei invadatori. Ştii ce l-am auzit pe Saladin spunând?

Hildegart a început să mestece încă o măslină sărată. Se născuse în Germania şi nu putea uita ce delicioase erau măslinele de acolo.

- Bine. Ce a zis?

- Saladin *va construi corăbii şi va porni cu ele după creştinii care se retrag în Europa.* Uimit, Sinan a inspirat adânc. Iți închipui însuşirile acelui mare oştean, care va voi să înfrunte primejdiile oceanului ca să răzbune credința noastră pângărită? Acesta este cel mai mare tribut oferit bravurii cavalereşti pe care mi-l închipui.

- De ce te amesteci cu oameni josnici, de origine umilă, precum Saladin? Saladin e kurd, şi şiit pe deasupra.

- Ba nu. Saladin este alesul Domnului. A folosit bogățiile Egiptului ca să cucerească Siria. A folosit bogățiile Siriei ca să cucerească Mesopotamia. Bogățiile Mesopotamiei vor elibera în cele din urmă Palestina. Saladin va muri odată cu oştirile aflate la capătul puterilor şi cu trezoreria golită. Saladin a slăbit mult şi suferă de dureri de pântece, dar, datorită lui, Palestina va fi din nou a noastră. Statele acelea nelegiuite din Outremer'-ul creştin care au organizat Cruciadele vor

Outremer - cele patru regate creştine din Levant din perioada cruciadelor, incluzând aici şi Regatul Ierusalimului (n. tr.).

dispărea. Acesta este adevărul divin al istoriei şi, desigur, eu voi aduce mărturie privind adevărul divin. Trebuie să mărturisesc, înțelegi? Un învățat aşa trebuie să procedeze.

Hildegart a suspinat, fiindcă s-a văzut incapabilă să găsească în minte cuvintele potrivite. Ştia extrem de multe cuvinte, mii şi mii de cuvinte. Știa germana populară, franceza, araba, turca, ceva greceşte. Istoria adevărată se scria în latină, bineînțeles. După ce memorase perfect Vechiul şi Noul Testament la vârsta de paisprezece ani, Hildegart se descurca destul de bine în latină, însă în timpul domniei lui Baldwin Leprosul renunțase la orice încercări de a mai scrie orice fel de istorie.

Regele cruciat al Ierusalimului suferea de o boală respingătoare, tipică Orientului Mijlociu, iar Hildegart s-a trezit prezentând înfrângerile neîncetate ale domnitorului într-un limbaj stătut, chinuit, care mirosea a moarte. „Regele Baldwin Leprosul a suferit această înfrângere umilitoare, Regele Baldwin Leprosul nu a reuşit să se folosească de această inițiativă diplomatică..." Leprosul părea bine intenționat, şi nici nu era prost... Intr-o dimineață furtunoasă, Hildegart scosese documente secrete din tainițele ei şi le dăduse foc. Se simțise atât de bine că distrusese asemenea cunoştințe apăsătoare, încât se apucase să cânte şi să danseze.

Sinan a privit-o plin de speranță.

- Hudegar, n-ai putea spune şi altceva despre frumoasele mele eforturi poetice?

- Ai făcut ceva progrese, a recunoscut ea. Chiar mi-a plăcut versul acela despre fructele confiate. Jonglerii aceia ai lui Eleanor de Aquitania nu compun niciodată versuri atât de savuroase ca tine.

Sinan i-a surâs câteva momente, după care a revenit la devorarea cărnii de berbec. Cu toate acestea, a perceput imediat complimentul stângaci.

- Regina aceea francă preferă poemele de iubire alcătuite pentru femei de poeți rătăcitori. Tuturor femeilor france le plac asemenea

poeme. Şi eu pot scrie dulce despre femei şi iubire. Dar n-aş arăta nimănui asemenea poeme, pentru că pornesc dintr-o simţire prea adâncă.

- Neîndoielnic.

Sinan a privit-o printre gene.

- Îmi aduc aminte de fiece femeie care a trecut prin mâinile mele. După nume, şi după chip!

- Chiar pe toate? E posibil?

- Păi, sigur, doar n-am fost căsătorit cu mai mult de patru o dată! Ţin minte toate soţiile, în amănunt. O să ţi-o dovedesc neîntârziat, femeie neîncrezătoare ce eşti! Prima mea soţie a fost văduva fratelui meu mai mare; o chema Fatima, şi avea doi fii, nepoţii mei. Fatima a fost îndatoritoare şi bună cu mine. Apoi, a fost fata persană pe care mi-a dăruit-o sultanul: o chema Bishar. Avea ochii crucişi, dar nişte picioare foarte frumoase. Când bunăstarea mea a sporit, am cumpărat-o pe fata grecoaică, Phoebe, ca să le gătească celorlalte două soţii ale mele.

Hildegart s-a foit, nereuşind să-şi găsească locul.

- Apoi ai fost tu, Hudegar, fata francă, un cadou ce mi-a fost oferit de Stăpânul Tăcut. Ce carne splendidă aveai... Părul ca spicul de grâu şi obrajii ca merele. Ce bine ţi-a priit în curtea şi în biblioteca mea. Voiai mai multe sărutări decât celelalte trei neveste laolaltă. Am avut împreună trei fete şi un fiu, care a murit fără să primească un nume. (Sinan a oftat din rărunchi.) Acestea sunt toate cântece de tristeţe şi pierdere, dulcile mele cântece despre scumpele mele soţii.

Anii de început ai lui Hildegart fuseseră încâlciţi şi presăraţi de greutăţi. Părăsise Germania la vârsta adolescenţei, ca măicuţă în banda foarte numeroasă a lui Petru Eremitul, o adevărată migraţie rostogolitoare alcătuită din mii de oameni fanatizaţi de credinţă, porniţi în Cruciada Săracilor. Au coborât de-a lungul Rinului, s-au târât de-a lungul Dunării, întrebând la fiecare cetate şi sat dacă nu cumva acel loc era Ierusalimul.

Mai toţi participanţii la Cruciada Săracilor au pierit, însă cruciada reprezenta singura modalitate sigură pentru Hildegart, umila fiică a unui şoimar, ca să se spele de păcate. In anul 1096, a mărşăluit din aprilie până în octombrie. A fost violată, a suferit de foame, a supravieţuit unei epidemii de tifos şi a sosit, însărcinată, pe culmea oarecare a unui deal din Turcia. Acolo, toţi bărbaţii din grupul ei, tot mai restrâns, au fost străpunşi de săgeţile trupelor selgiucide conduse de Kilij Arslan.

Hildegart a fost cumpărată de un neguţător turc. Acesta i-a luat copilul ca să se slujească de el, iar pe ea a vândut-o bătrânului Sultan din Mosul. Acesta a trecut prin iatacul ei o singură dată, doar din dorinţa de a respecta tradiţia, apoi a lăsat-o în plata Domnului în haremul lui. Haremul din Mosul era un loc liniştit, solemn, semănând foarte mult cu mănăstirea germană din care Hildegart plecase, doar că aici existau mătăsuri, dansuri şi eunuci. Acolo, a învăţat să vorbească limbile turcă şi arabă, să cânte la alăută, să brodeze şi să organizeze cu pricepere sarcina deosebit de grea de a administra băile palatului.

După ce sultanul a fost asasinat, Hildegart a fost pusă în libertate şi dată unui neguţător evreu, cu care a avut un fiu.

Evreul a învăţat-o să ţină contabilitatea, slujindu-se de un nou sistem de numărare pe care îl deprinsese de la neguţătorii indieni. El şi fiul au dispărut apoi în cursul unei îndrăzneţe expediţii de afaceri întreprinse în Antiohia, aflată sub stăpânirea creştinilor. Hildegart a fost vândută pentru acoperirea datoriilor lui de afaceri. Având în vedere aptitudinile şi calităţile ei, a fost curând cumpărată de un diplomat străin.

Acest diplomat călătorea mult prin lumea islamică, însoţit de o suită alcătuită din servitori, făcând pelerinaje lipsite de grabă de la o curte la alta. Într-un fel, acest stil de viaţă i s-a părut mai mult decât mulţumitor. Curţile musulmane se întreceau una pe alta să ofere ospitalitate generoasă distinşilor străini. Neguţătorii străini şi trimişii altor curţi, care nu aveau legături locale de clan, deveneau

deseori curteni extrem de cinstiți şi extrem de folositori. Blemmye a profitat de acest lucru.

Desigur, savanții şi învățații curților islamice auziseră vorbindu-se despre exotica populație Blemmye. Aceştia erau din țara lui Prester Ioan, oameni cărora le creşteau capetele sub umeri.

Omul Blemmye nu avea cap; era acefal. Deasupra umerilor largi şi goi îi creşteau plăci cornoase. In locul în care un bărbat obişnuit avea mameloanele, omul Blemmye avea doi ochi negri şi rotunzi, şi în piept avea un nas mare, prin care pufnea mereu. Gura lui se găsea în locul buricului, fiind ca o bortă rotundă, lipsită de buze, albă cu roz, cu interiorul întărit şi închizându-se etanş, ca o pungă. Labele picioarelor, ținute întotdeauna în încălțări moi din piele turcească, nu aveau unghii. Cu toate acestea, omul Blemmye avea mâini frumoase, iar brațele musculoase erau rotunjite şi puternice precum trunchiurile de copaci.

Cu toate că nu putea vorbi cu voce tare, omul Blemmye era recunoscut pentru purtarea lui curtenitoare, atitudinea lui paşnică şi darurile bogate pe care le făcea. La curtea din Damasc, bântuită de tulburări şi violențe, omul Blemmye era acceptat fără rezerve.

Omul Blemmye se arăta în general nemulțumit de calitatea servitorilor săi. Acestora le lipsea inteligența intuitivă pentru a face față cerințelor lui foarte precise. Hildegart a reprezentat o soluție neaşteptată pentru el, şi, din acest motiv, ea a câştigat curând aprecierea Stăpânului Tăcut.

Blemmye scria excelent în limba arabă, însă scria la fel cum citea cărți: pagini întregi dintr-o suflare, la o singură aruncătură de ochi. Aşa se face că, în loc să înceapă scrierea din partea de sus a paginii şi de la dreapta la stânga, aşa cum ar proceda orice erudit arab, el trăgea cârligele şi desena puncte pe toată hârtia, aparent la întâmplare. Apoi aştepta, fără ca măcar să clipească, pentru a vedea dacă semnele de cerneală trasate erau suficiente pentru ca cititorul să priceapă.

Dacă nu ajungeau, mai desena câte ceva cu cerneală, dar asemenea încercări îl iritau.

Hildegart avea darul aparte de a descifra fără efort scriitura fragmentară folosită de Blemmye. Pentru ea, araba era o limbă străină, însă avea capacitatea de a memora cu uşurinţă texte lungi, şi se dovedea extrem de pricepută când venea vorba de numere. In ciuda faptului că stăpânul ei nu avea limbă, îi înţelegea orice toană, în primul rând intuind semnificaţia pufnetelor şi a gesturilor agitate de frângere a mâinilor. Blemmye a devenit curând dependent de ea, motiv pentru care o recompensa cu dărnicie.

Când treburile îl chemau departe de Damasc, Blemmye o lăsa pe Hildegart în grija agentului său şef de la curtea Siriei, un alchimist şi mecanic de origine irakiană. Rashid-al-din Sinan îşi câştiga existenţa vânzând „Nafta", un produs inflamabil folosit în război, şi care, negru la culoare, ţâşnea din mlaştinile pline de stufărişuri din locurile lui natale din apropierea fluviului Tigru.

Asemenea multor alchimişti, Sinan manifesta un interes deosebit faţă de teologia ermetică, dar şi faţă de construcţiile civile, caligrafie, retorică, diplomaţie şi ştiinţa ierburilor. Un curtean şiret şi înzestrat, care trăia datorită inteligenţei sale, Sinan nu pregeta nici o clipă când trebuia să slujească vreun diplomat care era în stare să-i plătească serviciile cu diamante mici, dar perfecte, aşa cum proceda Blemmye. Cu un aer curtenitor, Sinan a acceptat-o pe Hildegart drept concubină şi a învăţat-o să folosească răbojul şi abacul ca să ţină socoteli.

Ca diplomat, Blemmye participa intens la comerţul internaţional. Căuta neobosit alte şi alte uleiuri rare, săruri minerale, nisipuri de cuarţ pentru confecţionat sticlă, salpetru, sulf, carbonat de potasiu, acizi folosiţi în alchimie şi piatră de calcar. Făcea comerţ şi cu alte mărfuri pentru a obţine substanţele pe care le preţuia cel mai mult, însă mijloacele lui erau mereu subordonate aceloraşi scopuri.

Nevoile personale ale lui Blemmye erau foarte modeste. Cu toate acestea, el o copleşea cu daruri bogate pe amanta sa. Blemmye se

arăta jalnic de gelos în ce o privea pe această femeie. O punea să poarte un strai indian numit purdah, care o ascundea ochilor oricărui muritor.

Hildegart şi Sinan au devenit servitorii în care Blemmye avea deplină încredere. Le dădea amândurora să bea poţiuni alchimice, astfel încât carnea lor să nu îmbătrânească, aşa cum li se întâmpla muritorilor de rând. Au urmat ani de activităţi intense, pornite din nevoile presante ale Stăpânului Tăcut. In calitate de vrăjitor şi de maică stareţă, Sinan şi Hildegart au înaintat în vârstă şi şiretenie, bogăţie şi cunoaştere. Rutele comerciale şi caravanele aduceau mărfuri pentru Blemmye şi agenţi din îndepărtata Spanie musulmană, ba chiar şi din Insulele Mirodeniilor.

Când în Ţara Sfântă au apărut primele corăbii ale celor porniţi în cruciade şi au legat astfel lumea musulmană de cetăţile comerciale îndepărtate de la Atlantic şi de la Marea Baltică, Blemmye s-a arătat extrem de încântat.

In cele din urmă, Sinan şi Hildegart au fost siliţi să se despartă, deoarece neobişnuita lor tinereţe eternă dăduse naştere unor suspiciuni la Damasc. Sinan s-a retras la reşedinţa unui cult din Alamut, unde a aprofundat doctrinele şi tactica Asasinilor Ismaili. Hildegart a migrat către cetăţile Cruciaţilor din Outremer, unde s-a căsătorit cu un maronit[1] înţelept, care accepta orice. Din unirea cu el, Hildegart a avut trei copii.

Timpul a pus capăt acelei căsătorii, aşa cum se întâmplase şi cu toate celelalte relaţii ale ei. Hildegart a descoperit că se săturase de bărbaţi şi copii, de asprimea şi de stăruinţele lor plictisitoare. Şi-a pus din nou vălul de călugăriţă şi a devenit stareţa unei mănăstiri-fortăreaţă din Tyr. A devenit comandantul bogat peste o mulţime de măicuţe retrase în acea fortăreaţă, femei foarte pricepute la ţesut, dar şi la vânzarea ţesăturilor orientale.

Membru al unuia dintre cele mai numeroase grupuri religioase din Liban, nume derivat de la întemeietorul său, patriarhul Maroun (n. tr.).

Stareța Hildegart era cea mai ocupată persoană din lume. Chiar si la vreme de război, ea primea numeroase informații din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii şi avea ştiință de prețul şi locul unde se gaseau cele mai rare dintre mărfurile pământeşti. Cu toate acestea, în viața ei apăruse un gol, un sentiment chinuitor că aveau să se petreaca evenimente întunecate, care depăşeau capacitatea oricui de a Ic controla.

Presupunând că toți copiii ei trăiau - şi că ei, la rândul lor, aveau copii, şi că aceştia trăiau - şi că acei nepoți, care apăreau unul după altul ca zilele din calendar, continuau să populeze Pământul - abacul o arăta ca fiind Maica Stareță peste o turmă de peste trei sute de suflete. Această turmă, care creştea mereu, cuprindea creştini, evrei, musulmani, o familie umană uriaşă, care se ramifica, şi era unită doar prin neştiința oamenilor cu privire la viața ei ce se întindea la nesfârşit.

Marea Moartă era la fel de neplăcută ca şi numele ei. Blestemata Sodoma se afla spre sud, sinucigaşa Masada, la mijloc, iar însângeratul fluviu Iordan, spre nord. Lacul producea smoală şi bitum, precum şi movile de sare cenuşie, urât mirositoare. Păsările care se scăldau în apele ei mureau şi erau acoperite cu o crustă de substanțe minerale.

Blemmye se stabilise în acea sălbăticie dezolantă şi stearpă. In ultima vreme, Stăpânul Tăcut, cândva atât de activ în căutările lui lumeşti după bunuri şi servicii, ieşea rareori din Paradisul lui tainic, săpat adânc în dealurile golaşe din apropierea Mării Moarte. Uneori, acolo ajungeau neguțători extrem de săritori din rețeaua lui Hildegart, cu care ținea legătura prin mesajele transmise cu ajutorul porumbeilor călători, iar alteori acolo erau instruiți Asasini pentru o ultimă misiune sinucigaşă. In acest Paradis al lui Blemmye, Sinan şi Hildegart obişnuiau să bea delicioasele elixire care le prelungeau viața. Acolo se aflau grădini şi puzderie de minerale rare. Palatul ascuns al lui Blemmye deținea şi un arsenal. In el se ascundeau numeroasele arme sinistre construite de Sinan.

Nici un secret al artei militare nu îi rămânea necunoscut şiretului stăpân al Asasinilor. Sinan cunoştea bine secretele mecanice ale unor arme precum *jarkh, zanbarak, qaws al-ziyar* şi chiar al temutei *manjaniq*[1], o maşinărie mortală, pe care oamenii o numeau „Mireasa cu părul lung". Cu ajutorul, şi la recomandările lui Blemmye, Sinan construise arbalete cumplite, având corzile răsucite din mătase şi păr de cal, capabile să azvârle mari ţepuşe din fier, bolovani de granit, cărămizi înroşite în foc şi bombe din lut, din care se revărsau tot soiul de flăcări ale alchimiştilor. Sinan se pricepea să folosească şi rachete urlătoare, care scuipau foc, făcute în China, şi avea la degetul mic ştiinţa folosirii boilerului bizantin şi a focului grecesc, atât de greu de stins. Cu toate că erau greu de deplasat şi de ascuns, aceste arme masive de distrugere erau înspăimântător de puternice. Aflate în mâinile unui om perfid, ele schimbaseră soarta multor emirate certăreţe. Ele grăbiseră chiar şi prăbuşirea Ierusalimului.

In cursul agitatelor sale călătorii, Blemmye strânsese multe ierburi rare pentru grădinile minunate ale Paradisului său. Strângea praful fin dinăuntrul florilor şi strecura şi fierbea sevele acestora pentru a obţine nemaipomenitele lui elixire. Blemmye avea forje şi ateliere doldora de instrumente curioase făurite din metal şi sticlă. Se zbătuse ani în şir să obţină, prin încrucişare, rase superioare de cămile pentru caravanele lui, care călătoreau în ţări îndepărtate. Crease o specie unică de astfel de animale, fără păr, cu spinarea solzoasă şi cu gâtul pătat, semănând cu camelopardul.

Piesa de rezistenţă a Paradisului lui Blemmye era baia enormă. Sinan şi-a condus oamenii caravanei cerându-le să rostească rugi de mulţumire cu glas tare pentru că sosiseră teferi. Le-a încredinţat sufletele Dumnezeului său, apoi i-a trimis pe războinicii însetaţi şi prăfuiţi în lăcaşul construit numai din marmură.

Maşinării de asalt şi asediu folosite între secolele al Vll-lea şi al Xl-lea, pentru aruncarea de pietre, apă fiartă etc, de genul balistelor sau catapultelor (n. tr.).

Acolo, apa curată ţâşnea din numeroase guri de alamă. Luptătorii şi-au lepădat cu grăbire armurile din zale şi hainele murdare. Râzand şi cântând, şi-au stropit braţele şi picioarele tatuate cu apele dulci, purificatoare. Arome delicate de tămâie le-au făcut spiritele să se ridice spre ceruri.

Şi, treptat şi lin, spiritele le-au părăsit trupurile.

Morţii proaspăt spălaţi au fost scoşi în nişte cărucioare de servitorii aflaţi în casa lui Blemmye. Aceştia erau eunuci cărora li se tăia*sera* limbile.

In virtutea obiceiului căpătat de-a lungul timpului, Hildegart a verificat cu grijă toate lucrurile rămase de la morţi. Femeile creştine şi musulmane care bântuiau pe câmpurile de luptă din Ţara Sfântă pentru a alina chinurile celor răniţi şi a îngropa morţii se înavuţeau mai bine de la morţi decât de la protectorii lor vii. Pe câmpurile de bătălie proaspăt presărate cu cadavre de bărbaţi întâlneai adeseori femei de diferite credinţe religioase, urmând oştirile. Ele obişnuiau să se târguiască prin gesturi pentru a face schimb de haine, podoabe, medalii sfinte, cuţite şi ghioage care aparţinuseră morţilor.

Sinan a găsit-o pe Hildegart când ea tocmai aranja cizmele de călărie prăfuite ale celor ucişi.

- Cel Tăcut ne-a scris poruncile ce trebuie urmate, i-a spus el. S-a uitat la instrucţiunile recent scrise cu cerneală şi s-a încruntat. Eunucii trebuie să azvârle trupurile oamenilor în galeriile minei, ca de obicei. Apoi trebuie să trecem şi caii caravanei prin baie. Pe toţi! Asasinul a privit-o nedumerit. Se pare că nu mai este nimeni pe aici. Nu văd nici grădinari, nici secretari... Stăpânul nu are suficienţi slujitori. Iar treburile astea murdare sunt nedemne de noi. Nu înţeleg.

Hildegart a rămas deconcertată.

- A meritat să scăpăm de turcii aceia cumpliţi, dar nu putem găzdui caii în baia aceea frumoasă, numai marmură.

- Să-i găzduim? Draga mea, trebuie să ucidem caii şi să-i azvârlim şi pe ei în mină. Asta e porunca scrisă de Stăpân pentru noi. Vrei să

vezi dacă nu cumva e vreo greşeală? Tu te-ai priceput întotdeauna să interpretezi poruncile scrise.

Hildegart a cercetat pergamentul stropit cu cerneală. Ciudatul stil de scriere al lui Blemmye rămăsese inconfundabil, iar cunoştinţele lui de arabă se îmbunătăţiseră substanţial.

- Poruncile sună aşa cum ai spus, dar mi se par absurde. Fără cai de povară, cum o să mă întorc la Tyr, iar tu, la Alamut?

Sinan a privit-o temător.

- Ce tot vorbeşti? îndrăzneşti să pui la îndoială poruncile Stăpânului Tăcut?

- Ba nu, dar tu eşti bărbatul aici, s-a grăbit ea să-i spună. S-ar cuveni ca tu să-i pui poruncile la îndoială.

Hildegart nu mai avusese o audienţă la Blemmye de aproape opt ani. Comunicaseră între ei doar prin curieri ori, mult mai simplu, prin mesaje trimise cu porumbeii călători.

La începuturi, când scrisul lui era mai greu de interpretat, Hildegart îi fusese lui Blemmye mai mult o slujnică. Ea îi aducea cerneală, struguri, pâine şi miere şi chiar îl condusese în ciudatul lui pat, ascuns sub un baldachin. Apoi îl lăsase să locuiască în propriul lui Paradis, iar ea trăise multă vreme la mari depărtări de el. Iar atâta vreme cât încă îşi scriau, el nu se plânsese niciodată de faptul că ea i-ar fi lipsit.

Blemmye s-a uitat la ea aşa cum o făcuse mereu. Ochii lui rotunzi, mici şi inteligenţi, erau aşezaţi pe piept, la distanţă de o palmă unul de celălalt. Purta pantaloni largi din mătase albastră cu model floral, cizme frumoase din piele şi, bineînţeles, nimic pe cap. Stătea cu picioarele încrucişate pe o pernă aşezată pe podeaua biroului său, având în preajmă cerneluri indiene, sigilii pentru ceară, ceasloavele de contabilitate, precum şi pergamentele şi planurile sale complicate. Braţele enorme ale lui Blemmye se mai subţiaseră odată cu scurgerea anilor, iar pielea pistruiată avea o culoare mai spălăcită. Mâinile lui, cândva atât de pricepute şi neobosite, păreau să tremure incontrolabil.

- *Cred* că stăpânul este bolnav, a spus Hildegart în şoaptă către Sinan. Cei doi discutau în şoaptă, deoarece erau aproape siguri că Blemmye nu putea auzi ori înțelege glasul şoptit. Stăpânul Tăcut nu avea urechi şi nici alte excrescențe din carne, însă el nu răspundea niciodata la vorbe, nici măcar în limbile în care ştia scrie şi citi.

- Eu voi formula splendida retorică pe care trebuie că o merită înaltul nostru Stăpân, iar tu îi vei scrie după dictarea mea, a poruncit Sinan.

Cu un aer supus, Hildegart s-a aşezat pe un covoraş tivit cu ciucuraşi.

Sinan s-a aplecat în față, ducând o palmă spre inimă. Şi a atins degetele de buze, apoi de frunte.

- Cele mai respectuoase salutări, temute Stăpâne! Fie ca Allah să te mențină la fel de înțelept, sănătos şi puternic! Inimile slujitorilor tăi se bucură nespus să te revadă după ce nu s-au aflat atât de multă vreme departe de augusta ta prezență!

- Cum te simți, dragul nostru Blemmye? a scris iute Hildegart. Apoi a împins pergamentul spre el.

- Inima mi-e sfărâmată / întunericul etern dintre lumi se închide / iar nopțile mele ard neîncetat de somn, sângerez încet / lăuntric / nu am tăria să întâmpin zorile / pentru că zilele mele nesfârşite mi le petrec în dureri şi suspine şi regrete vane / Lumina întregii Mele Vieți a pierit / nu voi mai auzi de ea / niciodată, niciodată / oare voi mai citi cuvintele ei dulci de cunoaştere, înțelegere şi consolare / de aceea păşesc prin beznă / pentru că zilele mele de exil pe un tărâm străin se îndreaptă spre culmea lor definitivă.

Hildegart a ridicat mesajul şi o picătură de cerneală a alunecat pe el ca o lacrimă neagră.

Nici ea, nici Sinan nu aveau habar că soața lui Blemmye pățise ceva. El o păzea cu atâta străşnicie, încât aşa ceva nu părea posibil.

Dar soața Tăcutului lor Stăpân, deşi femelă, nu era tot o Blemmye ca şi el. Nici măcar nu era femeie.

Blemmye i-a condus pe cei doi la haremul unde o ţinea ascunsă.

Acea lucrare de excavaţii fusese primul proiect măreţ al lui Blemmye. Cumpărase mulţi sclavi ca să sfredelească şi să sape puţuri adânci în calcarul moale al Mării Moarte. Sclavii mureau deseori din disperarea născută de munca absurdă, piereau de arşiţă, de lipsa apei dulci şi din cauza aerului sărat, greu şi urât mirositor.

Apoi, la sfatul lui Hildegart, nefericiţii sclavi au fost eliberaţi şi trimişi de acolo. In loc să folosească biciuşti şi lanţuri, Blemmye aruncase pur şi simplu câteva diamante mici în pietrele sfărâmate de la fundul puţului.

Curând s-a răspândit vestea despre o mină tainică de diamante. In grupuri animate de entuziasm, bărbaţi puternici au sosit de pretutindeni. Fără porunci, plată ori alte mijloace de convingere, ei şi-au adus propriile unelte până în acea regiune stearpă.

Apoi minerii s-au bătut ca neghiobii şi chiar s-au înjunghiat unii pe alţii pentru a se bucura de privilegiul de a extinde săpăturile făcute de Blemmye. Au fost extrase nenumărate tone de piatră de calcar, devenită material de construcţie pentru temeliile fiecărei clădiri din Paradisul lui Blemmye. Minerii plângeau de încântare de fiecare dată când descopereau câte-o piatră preţioasă.

Când n-au mai găsit nici un diamant, minerii au ostenit şi au încetat munca din plăcere. Mina secretă a fost abandonată şi curând a fost dată uitării.

Şi tocmai în adâncul acelei excavaţii o ascunsese Blemmye pe draga lui soaţă.

Stăpânul a îndepărtat o foaie de sticlă şi fier care avea o contragreutate. Din adâncul întunecat, s-a ridicat spre înalt o duhoare diavolească de pucioasă şi var, care făcea ochii să lăcrimeze.

Legându-şi două foi de geam peste faţa lui enormă, Blemmye a inhalat brusc pe nasul ce semăna cu o trompetă. Apoi s-a năpustit cu capul înainte în bezna împuţită.

Hildegart l-a îndemnat pe Sinan să se retragă din calea valului de miasme grețoase, dar Asasinul n-a luat-o în seamă.

- Întotdeauna m-am întrebat ce făcea Stăpânul nostru cu atâta pucioasă. E uimitor.

- Blemmye iubeşte o creatură a iadului, a spus Hildegart, făcându-si cruce.

- Păi, dacă acesta este iadul, înseamnă că noi înşine l-am clădit. Sinan şi-a petrecut o năframă peste ochi şi s-a uitat prin ceţurile încărcate de acizi. Văd foarte multe oase. Şi trebuie să intru acolo, înțelegi, I rebuie să mărturisesc şi să scriu despre toate acestea... Nu vii cu mine?

- Glumeşti? Mina nu este un loc potrivit pentru o femeie!

- Ba este, draga mea! Pur şi simplu trebuie să cobori în iad cu mine. Eşti singurul ajutor pe care-l am şi, pe de altă parte, doar ştii cât mă bizui pe judecata ta.

Văzând că Hildegart a continuat să-l refuze cu încăpățânare, Sinan a ridicat din umeri în fața spaimelor ei femeieşti şi s-a năpustit în bezna cu miros de pucioasă. Hildegart a jelit pentru el şi a început să se roage - de fapt, înălța rugi mai curând pentru sine, deoarece mântuirea lui Sinan era cu totul peste puterile ei.

Când a ajuns la al cincilea rând de mătănii ale rozariului, neînfricatul Asasin a reapărut, conducându-şi îndeaproape Stăpânul, care era doborât de tristețe. Amândoi, opintindu-se, transpirând, trăgeau după ei ceva mare şi alb, învelit într-o armură, semănând cu un ciob uriaş de la nu se ştie ce vas de ceramică.

Armura sfârtecată, cu câteva membre încurcate şi bucăți de mațe uscate, asta era tot ce mai rămăsese din Doamna lui Blemmye. Fusese ceva ce semăna cu un crab mare, opărit. Ceva aducând a scorpion cu ac zimțat, care trăieşte sub o piatră.

In viața ei tăcută, ascunsă adânc în pământul stâncos şi plin de fum, Doamna lui Blemmye se hrănise bine, şi căpătase proporții atât de uriaşe, osoase şi monstruoase, încât nu mai reuşise să treacă de gura

îngustă a peşterii. Sinan şi Blemmye abia reuşiseră să târască rămăşițele scheletului ei pentru a le aduce la lumina zilei.

Blemmye a apăsat pe un declanşator secret şi marea uşă de fier s-a închis în urma lui cu un bubuit însoțit de ecouri. A hârâit şi a tuşit, apoi a pufnit puternic pe nasul care începuse să-i curgă.

Sinan, care inspirase mai puțin adânc din emanațiile diavoleşti, şi-a revenit primul. A scuipat, şi-a şters ochii înlăcrimați, după care a făcut un gest către Hildegart, cerând pană şi cerneală.

Apoi s-a aşezat pe un bolovan de calcar. Cu o clătinare a capului acoperit de turban, a ignorat întrebările pe care ea voia să i le adreseze şi, înfierbântat, s-a apucat să-şi mâzgălească notițele.

Hildegart l-a urmat pe Blemmye. care, obosit, a continuat să târâie după el povara de oase care zdroncăneau. In timp ce trăgea carcasa masivă după el, Stăpânul Tăcut tremura ca un bou muribund. Cizmele lui solide din piele fuseseră străpunse, de parcă ar fi fost lovite cu sulițe şi halebarde.

Fără să ia în seamă rănile, Blemmye a târât cadavrul sfrijit al iubitei sale, metru după metru, chinuitor, ducându-se la vale, către Marea Moartă. Carapacea goală era plină de spărturi. Demonul-femelă fusese măcinat pe dinăuntru.

Hildegart nu-l văzuse niciodată pe Blemmye rănit. Insă se aflase în preajma multor oameni răniți ca să poată citi o expresie de disperare extremă, chiar dacă ea apărea pe o față atât de stranie ca a Stăpânului Tăcut.

Blemmye s-a prăbuşit în chinuri la marginea lacului sărat şi sumbru.

Cu talpa sandalei, Hildegart a netezit nisipul dinaintea lui. Apoi a zgâriat nisipul cu un ac lung din alamă pe care şi l-a scos de la paftaua mantiei. „Stăpâne, să ne întoarcem în Paradisul tău. Acolo îți voi îngriji rănile."

Blemmye a scos de la cingătoare un mic cuțit de masă şi a scrijelit precipitat pe nisip. „Soarta mea nu mai contează / mă doare doar

de copiii iubitei mele / deşi născuţi în acest loc nefericit / ei sunt urmaşii unui popor măreţ şi nobil."

„Stăpâne, mai bine să scriem despre asta într-un loc mai potrivit."

Blemmye a şters cuvintele ei cu palma.

- Am atins-o pe sărmana mea iubită pentru ultima oară în viaţă / Ce jalnic de rare au fost întâlnirile noastre / Ne-am transmis mesaje prin hăurile şi mările întunecate şi printre stele / înţelegerea unei singure propoziţii cerea o muncă stăruitoare de ani şi ani. / Familia ei şi a mea erau într-o duşmănie de moarte / Şi totuşi ea a avut încredere în mine / Ea a fugit împreună cu mine în exil pe acest tărâm necunoscut şi îndepărtat / Acum m-a părăsit, iar eu trebuie să înfrunt singur soarta întunecată / Ea şi-a dat mereu viaţa pentru alţii / Vai, dulcea mea corespondentă a pierit într-un târziu din cauza propriei generozităţi.

Cu gesturi disperate, Blemmye trăgea de cizmele străpunse.

Resemnată, Hildegart a îngenuncheat şi a scos cizmele sfârtecate de pe picioarele Stăpânului ei. Rănile lui erau sfâşieri de gheare, şi muşcături înfiorătoare de animale. Şi-a scos marama de bumbac de pe cap şi a rupt-o în fâşii.

- I-am promis că îi voi apăra copiii / adăpostindu-i aşa cum i-a adăpostit ea mereu / Acel jurământ mi-a strivit spiritul / O să-mi încalc promisiunea, pentru că nu pot trăi fără ea / Bunătatea ei şi măreţia spiritului ei / Era atât de înţeleaptă, ştia atât de multe lucruri / Mărețe minuni pe care eu nici nu le ştiam, bănuiam ori visam / Ce suflet ciudat avea şi ce mult mă iubea / Ce lucruri splendide împărtăşeam laolaltă din lumile noastre diferite / Vai, cum mai putea scrie!

Apoi a sosit Sinan. Ochii Asasinului erau înroşiţi de emanaţii, dar se mai liniştise.

- Unde-ai fost până acum? l-a întrebat Hildegart, în timp ce se căznea să oblojească picioarele sângerânde ale lui Blemmye.

- Ia ascultă aceste versuri nepereche! a spus Sinan cu glas mare. A ridicat pergamentul, aducându-l în faţa ochilor, şi-a dres glasul şi

s-a apucat de declame: „Cu ochii mei am văzut cadavrele celor masacrați! împunse şi dezmembrate, cu capetele despicate şi gâtlejurile deschise; cu şira spinării ruptă, cu gâturile sfărâmate; nasuri mutilate, părul mânjit de sânge! Buzele lor moi erau sfrijite, țestele lor, ciopârțite şi străpunse; picioarele lor erau spintecate, iar degetele, ferfenițite şi împrăştiate; coastele lor, strivite şi făcute bucăți. Odată cu ultima suflare, până şi fantomele lor au fost strivite, iar ei zac precum pietrele moarte între pietre!"

Degetele însângerate ale lui Hildegart au şovăit să înnoade bandajele improvizate. Soarele o lovea drept în capul dezgolit. Urechile îi vuiau. Privirea i s-a împăienjenit.

Când şi-a revenit, Sinan îi plimba pe față un burete înmuiat în apa din bidonul pe care-l avea mereu asupra lui.

- Ai leşinat, i-a spus el.

- Da, a spus ea cu glas pierit, da, asta m-a doborât.

- Bineînțeles, a aprobat-o el, cu ochi strălucitori, pentru că acele versuri minunate m-au cuprins cu forța lor divină! De parcă însăşi pana mea ar fi învățat să rostească adevărul!

- Asta ai văzut în Iad? a întrebat ea.

- A, nu, asta am văzut la asediul Ierusalimului. Până acum nu reuşisem să descriu acea experiență, însă astăzi am fost foarte inspirat, a spus el şi a făcut un gest din umeri. In mina aceea respingătoare nu sunt multe de văzut. Doar beznă şi fum înțepător, şi multe ciolane roase. Iar diavolii dinăuntru scârțâiau şi se foiau peste tot, ca liliecii şi şopârlele. Iar duhoarea aceea infectă... Sinan s-a uitat la țurloaiele rănite ale lui Blemmye. Vezi cum l-au atacat dracii aceia mici când a trecut printre ei ca să o scoată pe baba hârca a lor.

Cu toate că Blemmye nu a înțeles vorbele lui Sinan, tonul Asasinului a părut că-l supără. S-a ridicat în capul oaselor, cu ochii negri sclipind de furie. A scos din nou cuțitul de la brâu şi a zgâriat noi cuvinte pe nisip.

- Acum vom lua nepreţuitul cadavru al iubitei mele / şi o vom scufunda ca să-şi afle odihna veşnică în această mare ciudată pe care a iubit-o foarte mult / acest lac liniştit a fost pentru ea cel mai plăcut loc de pe lumea voastră.

Sinan şi-a lăsat versurile deoparte şi a tras de un membru al iubitei dezagregate a lui Blemmye. Armura osoasă s-a legănat şi s-a înclinat ca un ou de pasăre Roc, ciupit şi spart. Rănit, Blemmye s-a ridicat pe picioarele sângerânde şi, în ciuda slăbiciunii, a săltat şi a împins acel zid de os. Cei doi au intrat până la brâu în apa blestemată.

Când scheletul s-a scufundat în apa mică, s-au simţit o agitaţie şi o tremurătură neaşteptate. Dintr-un colţ al cochiliei, scuturându-se ca o pasăre udă, a apărut un tânăr demon, cu aspect oribil. Avea gheare şi o coadă terminată cu o ţepuşă şi un cerculeţ de ochi, la fel ca păianjenul. A ţopăit, a ciripit şi a scos sunete ascuţite.

Sinan a înmărmurit, ca un om în faţa căruia apare brusc un leopard. Insă Blemmye nu şi-a putut păstra stăpânirea de sine. A pufnit tare pe nas şi a fugit către ţărm, azvârlind stropi în jur.

Micul demon s-a năpustit după Blemmye şi l-a ajuns cât ai clipi din urmă. L-a doborât imediat în apa sărată de lângă mal. Apoi, fără să mai aştepte, a început să se hrănească din el.

Sinan s-a înarmat cu ceea ce a găsit la îndemână: a smuls o aripioară osoasă din cadavrul mamei. A alergat prin apa mică până la mal şi, folosind bucata de os ca pe o ghioagă, l-a lovit în spinare pe diavol. Armura acestuia era însă tare ca a unui crab, iar lovitura puternică n-a făcut decât să-l înfurie. Micul demon s-a aruncat asupra Asasinului cu o iuţeală de neînchipuit, şi poate că ar fi ucis un luptător mai lipsit de experienţă. Sinan era însă suficient de înţelept şi de şiret ca să-l păcălească pe tânărul diavol. S-a ferit din calea atacurilor lui sălbatice, lovind jos şi sfărâmându-i încheieturile osoase ale membrelor. Când monstrul a început să dea semne de slăbiciune, Sinan s-a apropiat de el şi, cu o lovitură a pumnalului arcuit pe care l-a scos din faldurile robei, l-a ucis.

Cu roba sfâşiată şi braţul însângerat, Sinan s-a ridicat într-un târziu de lângă cadavrul tinerei fiare. Şi-a ascuns pumnalul, apoi a târât monstrul ucis către mal. Ajuns acolo, l-a trântit cu o expresie de ură în apa stătută, alături de mama lui.

Hildegart a îngenuncheat lângă Blemmye, care gâfâia. Avea răni multiple.

Slăbit de durere, Blemmye a închis ochii. Puterea lui slăbea vizibil, însă mai avea ceva de scris către supuşii lui. A trasat pe nisip cu un deget tremurător.

- Duceţi-mă în Paradisul meu şi oblojiţi-mi rănile / Ingrijiţi-vă să mai trăiesc / Pentru că vă voi dezvălui mari minuni şi secrete / ce depăşesc puterea de înţelegere a profeţilor voştri.

Sinan a luat-o de braţ pe Hildegart.

- Draga mea, nu mă mai interesează caii noştri, i-a spus el.

Apoi a îngenuncheat şi a şters cele scrise de Stăpânul lor. Alături de sângele scurs din rănile lui Blemmye au căzut şi câteva picături din al său.

- Monstrul acela respingător te-a rănit, curajosul meu erou!

- Ştii tu de câte ori a cunoscut rănile acest sărman trup al meu? (Braţul stâng al lui Sinan fusese grav ferfeniţit de coada tăioasă a creaturii. A strâns din dinţi cât ea i-a legat rănile cu o eşarfă.) Draga mea, bătălia asta mi-a adus o bucurie greu de descris. Niciodată nu am ucis ceva cu mai multă plăcere.

Blemmye şi-a proptit pe un cot corpul lipsit de cap. Vlăguit, le-a făcut un semn. Hildegart a trăit un moment de ură faţă de el, pentru slăbiciunea lui, pentru faptul că cedase prosteşte tentaţiilor întunericului.

- Despre ce vrea Blemmye să ne scrie acum? E vorba de acele „mari secrete" pe care ni le-a promis?

- Vom avea parte de aceleaşi destăinuiri ca şi până acum, a spus Sinan cu dezgust în glas. Bălmăjelile acelea mistice despre faptul că Soarele este doar o stea.

Hildegart s-a cutremurat.

- Niciodată nu mi-a plăcut asta.

- Lumea este foarte, foarte veche, sigur are să insiste şi pe treaba asta. Hai să-l ajutăm, draga mea. Va trebui să-l peticim noi pe Stăpân, pentru că altcineva mai priceput nu există.

- Mii de ani, a rememorat Hildegart, fără să se mişte din loc. Apoi, mii de mii de ani. Şi mii de mii de mii. După aceea, treisprezece şi jumătate din acele unităţi. Atâţia ani au trecut de la naşterea universului.

- Cum se face că ţii minte toate astea? Priceperea ta la numere e fără egal! (Apoi Sinan s-a cutremurat brusc, din cap până în picioare, într-un amestec de furie, teamă şi extenuare după acea luptă.) Draga mea, în înţelepciunea ta, te rog să-mi dai un sfat: Numerele acelea uriaşe ţi se par fireşti? Nu ai impresia că sunt absurde?

- Nu, i-a răspuns ea.

Cu un aer obosit, Asasinul s-a uitat la Blemmye, care părea gata să leşine. Şi-a coborât glasul şi a zis:

- Bine, înseamnă că mă pot încrede pe deplin în sfatul tău privind această chestiune, da? Spune-mi că eşti convinsă de toate astea.

Hildegart a simţit un val de afecţiune faţă de el. A recunoscut expresia de uimire adâncă şi sinceră de pe faţa lui; deseori o privise astfel pe vremea când jucau şah împreună, făcând ca serile lor de stăpân şi concubină să se scurgă mai plăcut. Sinan o învăţase să joace şah; el o învăţase adevărata esenţă a jocului. Şahul era un joc minunat, cu regele parcă şchiop, abia deplasându-se, cu regina iute şi cu toţi caii cutezători, cu turnurile semeţe şi nebunii care striveau totul în calea lor. După ce ea începuse să-l învingă, el se mulţumise să râdă şi să-i laude isteţimea; păreau să-i placă tot mai mult partidele jucate cu ea.

- Dragul şi viteazul meu Sinan, te asigur: Dumnezeu nu are nevoie de asemenea numere infinite, nici măcar pentru îngerii Săi, care dansează pe vârful unui ac. Hildegart îşi simţea capul mai uşor fără broboadă, de aceea şi-a trecut palma peste părul împletit. De ce-şi

închipuie el că numerele reprezintă o recompensă pentru noi? Ce păcate au aurul şi diamantele?

Sinan a ridicat iarăşi din umeri, ferindu-se să-şi mişte prea mult braţul rănit.

- Cred că suferinţa i-a tulburat mintea. Trebuie să-L îndepărtăm de iubita lui cât mai repede. Să-L aşezăm în pat, dacă putem. Nu te poţi încrede într-un om lovit de suferinţa pricinuită de pierderea iubitei.

Hildegart s-a uitat lung şi cu ură la scheletul demonic. Apa extrem de sărată încă ţinea femela-monstru la suprafaţă, însă partea poroasă a ei se scufunda, ca o barcă al cărui corp este plin de găuri. In sufletul lui Hildegart s-a născut o bănuială întunecată. Apoi s-a simţit cuprinsă de o spaimă de gheaţă.

- Sinan, aşteaptă o clipă. Câţi diavoli s-au născut în interiorul acestui mare incub al lui?

Sinan a privit-o printre gene.

- Cred că cel puţin o sută. Mi-am dat seama după zgomotul înfiorător.

- Sinan, mai ţii minte povestea despre tabla de şah a sultanului? Povestea aceea despre sume mari? Aceea era una dintre istorioarele preferate ale lui Sinan: era despre un sultan neghiob care făcuse o promisiune unui curtean şiret şi hoţ. Doar un bob de grâu pentru primul pătrat al tablei de şah, dar două pe al doilea pătrat, apoi, patru pe al treilea pătrat, apoi opt, apoi şaisprezece, treizeci şi două. Un infern de numere care goleau orice grânar.

Sinan s-a schimbat la faţă.

- A, da. Îmi aduc aminte povestea. Iar acum încep să înţeleg.

- Eu de la tine am aflat povestea, a spus ea.

- Scumpa mea, ce inteligentă eşti, ţin foarte bine minte cât de mult ne-a plăcut acea poveste - şi ştiu bine şi dimensiunile acelei mine din străfundurile pământului! Ha-ha! Aşadar, de aceea vrea să hrănească diavolii aceia cu carnea preţioşilor mei cai de povară! Când

creaturile acele se vor înmulţi acolo, câte vor deveni, ia spune? Sute de sute, peste alte sute!

- Păi, ce altceva să facă? Vor năvăli de aici în patria noastră sacră! Inmulţindu-se la nesfârşit, se vor răspândi şi în locurile unde nu ajung decât păsările-n zbor!

Ea l-a îmbrăţişat, socotindu-L un bărbat care înţelegea rapid orice situaţie.

Sinan i-a spus într-o şoaptă guturală:

- Aşadar, draga mea, graţie intuiţiei tale de femeie, am descoperit care îi este planul ticălos! Sigur că acum e foarte limpede, nu? Suntem amândoi de acord cu ceea ce trebuie să facem?

- La ce te referi?

- Păi, trebuie să-L omor.

- Când, acum?

Sinan i-a dat drumul din braţe şi pe faţa lui a apărut o expresie hotărâtă şi ucigătoare.

- Da, bineînţeles că acum! Ca să reuşeşti să-L omori pe un mare stăpân, trebuie să te repezi asupra lui ca un fulger din senin. Lovitura de graţie dă cele mai bune roade când este mai puţin aşteptată. De aceea, tu vei pretinde că vrei să îl ajuţi să se ridice în picioare. Apoi, pe neaşteptate, o să-mi împlânt lama de oţel a pumnalului între coastele lui.

Hildegart l-a privit cu mirare şi şi-a îndepărtat câteva grăunţe de sare de pe mantie.

- Sinan, dar Blemmye *are* coaste?

Sinan şi-a mângâiat barba.

- Ai dreptate, draga mea, la asta nu m-am gândit.

In vreme ce ei uneltau împreună, Blemmye s-a ridicat singur de pe nisipul însângerat. A intrat bălăbănindu-se în apele sărate ale Mării Moarte, care i-au provocat usturimi acolo unde era rănit. Dar iubita lui încă nu se scufundase de tot şi încă se mai vedea.

Pe jumătate înotând, pe jumătate mergând, Stăpânul şi-a croit drum până la marginile şi pliurile cochiliei, care împungeau dincolo

de luciul apei. Apele Mării Moarte, prin gradul lor de salinitate, susțin aproape toate corpurile la suprafață, dar Blemmye nu avea cap pe care să-l țină deasupra apei. Nu a luat în seamă țipetele şi răcnetele lor de avertisment.

Apoi s-a scufundat încurcându-se între ciolanele grele ale iubitei lui. Câteva minute mai târziu, cadavrul lui s-a ridicat la suprafață, săltând ca un dop pe vălurele.

După moartea Stăpânului Tăcut, viața în Țara Sfântă s-a înrăutățit. In primul rând, mărfurile exotice au dispărut de pe piață. Apoi, negoțul a început să şchiopăteze. Evidențele nu mai erau ținute în ordine. Banii străini îşi schimbau neîncetat valoarea. Recoltele erau pustiite şi satele atacate, caravanele se trezeau jefuite, iar corăbiile erau scufundate. Oamenii nu se mai târguiau pentru mărfuri, şi nici nu mai voiau să învețe unii de la alții; erau cu toții porniți pe crime şi masacre. Valurile succesive de înfrângeri măcinau forțele creştine tot mai slăbite. Hăituiți neîncetat, Cruciații stăteau şi sufereau de foame în citadelele lor din piatră, ori, aflați în corăbiile din larg, se ațineau aproape de insule, cerşind să li se trimită întăriri care nu prea voiau să vină.

Luptătorii musulmani ai lui Sinan au fost primii care au ocupat Paradisul lui Blemmye. Sinan dorise să facă ceva folositor cu acel loc. Asasinul era un vrăjitor rău, a cărui simplă atingere însemna moartea, iar trupele sale se temeau cumplit de el. Insă oştirile fac uitată orice disciplină când prada se află la îndemână. Curând, ostaşii au început să strice instalațiile de apă, să ardă bibliotecile şi să scoată pietrele semiprețioase din ziduri şi oriunde se găseau, scobindu-le cu vârfurile pumnalelor.

Forțele cruciate ale lui Hildegart sosiseră târziu la acea orgie a distrugerii, însă se străduiau să recupereze timpul pierdut - creştinii s-au azvârlit ca lupii asupra oazei lui Blemmye. Jefuiau tot ce se putea căra, arzând orice nu reuşeau să urnească din loc.

Şase gărzi au adus-o cu forţa pe Hildegart în cortul încăpător de culoare neagră în care stătea Sinan şi au aruncat-o pe covorul cu ciucuraşi.

Eforturile făcute pe câmpul de bătălie lăsaseră urme asupra alchimistului. Slăbise, iar ridurile de pe faţă păreau să se fi înmulţit. Insă, având-o prizonieră pe Hildegart, s-a luminat imediat la chip. A ridicat-o în picioare, şi-a scos hangerul şi, cu un gest cavaleresc, a tăiat frânghiile de cânepă cu care îi fuseseră legate încheieturile mâinilor.

- Ce uimitoare poate fi viaţa! a remarcat el. Cum de-ai ajuns prin părţile acestea la vreme de mare tulburări?

- Stăpâne, rămân a ta, îţi sunt ostatică. Sir Roger de Edessa mă oferă pe mine drept garanţie pentru purtarea cuminte a forţelor lui, a spus Hildegart, apoi a oftat după aceste cuvinte ticluite dinainte.

Sinan a privit-o cu îndoială în ochi.

- Cât de neplăcute sunt aceste vremuri de la sfârşitul istoriei! Roger, cavalerul tău, îmi oferă o creştină, o femeie a Bisericii, drept ostatică? Femeia trebuie să fie un dar plăcut între comandanţi de oşti. Cine este acest „Roger de Edessa"? Ar trebui să i se dea o lecţie de purtare cavalerească.

Hildegart şi-a frecat încheieturile roase de frânghii. A simţit în inimă un fior de încredere faţă de Asasin.

- Sinan, a trebuit să-l aleg pe Roger de Edessa drept comandant al acestei expediţii. Este tânăr, cutezător, dispreţuieşte moartea şi nu avea altceva mai bun de făcut decât să se aventureze în aceste locuri, ca să ucidă monştri diavoleşti...

Sinan a dat din cap cu înţelepciune.

- Da, îi înţeleg perfect pe astfel de bărbaţi.

- Chiar eu l-am silit pe Roger să mă dea ostatică.

- Eu tot socotesc asta drept o lipsă de cavalerism.

- O, e o istorie lungă. Adevărul este că Roger de Edessa m-a oferit drept zălog pentru că mă urăşte. Sir Roger o iubeşte tare mult pe nepoata mea, înţelegi? Iar această nepoată este o fată nătângă, fără

minte, care, în ciuda educaţiei alese, mă dispreţuieşte şi ea amarnic. Când am descoperit puterea pe care patima desfrânată o are asupra amândurora, i-am despărţit pe dată. Pe ea o ţin în siguranţă într-un turn din Tyr, unde se ocupă de porumbeii mei călători... Roger e un aventurier rătăcitor, care nu poate prinde rădăcini undeva, şi a cărui avere de familie s-a pierdut în urmă cu mulţi ani. Aveam pregătit un soţ mult mai potrivit pentru această fetişcană. Cu toate astea, nici măcar hrana compusă din pâine şi apă nu a reuşit să o dezveţe de prostul obicei de a-l iubi pe Roger. Iar cavalerul vrea mai presus de toate să o ia de soaţă, iar pentru sărutările ei ridicole este gata să înfrunte până şi Iadul... Sinan, te ostenesc cumva cu pălăvrăgeala mea?

- Vai, nu, tu nu mă oboseşti niciodată, a spus Sinan, cu un aer curtenitor. Cu un geamăt apăsat, s-a aşezat, apoi a bătut cu palma într-o pernă mare, îmbrăcată în catifea, aflată pe covor. Te rog să continui cu povestea asta creştină de iubire! Necazurile tale sunt întotdeauna fascinante!

- Sinan, ştiu că sunt doar o femeie fără minte şi o călugăriţă care stă departe de lume, dar am şi eu destule merite. Eu, o măicuţă oarecare, am adunat o armată pentru tine. I-am înarmat pe toţi nemernicii ăştia, i-am hrănit, i-am îmbrăcat şi ţi i-am adus aici ca să ucizi acei demoni... am făcut tot ce se putea.

- Micuţă şi dulce Hudegar, aceasta este o faptă măreaţă.

- In prezent, nu mai sunt atât de obosită şi disperată. De când s-a răspândit vestea rea privind moartea Stăpânului nostru Tăcut, toţi agenţii mei au început să se certe. Păsările nu mai zboară, Sinan, au ajuns să fie neglijate şi pier una după alta. Iar când mai sosesc, îmi aduc cele mai cumplite veşti: furturi, fraude, falimente, tot soiul de fapte de corupţie... In jurul Tyrului şi al Acrei, au fost pârjolite toate recoltele, iar înspăimântătorii şi temuţii călăreţi ai lui Saladin sunt pretutindeni în Ţara Sfântă... Foametea bântuie, molimele cuprind toată ţara... Norii au căpătat forme de balauri, iar vacile fată monştri... Am ajuns la capătul puterilor şi răbdării.

Sinan a bătut din palme şi a cerut mantia şi pălăria obişnuite pentru un ostatic. îndatoritoare, Hildegart a îmbrăcat aceste straie. Apoi a acceptat un şerbet rece de lămâie. Starea ei psihică se îmbunătăţea, pentru că Asasinul se dovedea amabil şi săritor.

- Iubite Sinan, trebuie să te informez în legătură cu adunătura asta respingătoare pe care am recrutat-o pentru cutezătoarea ta încercare de a asedia Iadul. Sunt cu toţii creştini care abia au debarcat de pe corăbii, şi de aceea au un chef de vorbă ieşit din comun. Sunt englezi - ei, nu chiar englezi, ci normanzi, pentru că englezii le-au devenit sclavi. Sunt războinici cu inimă de leu, şi cu maţe de leu, şi cu colţi de leu, dar şi cu o poftă de mâncare de leu. Le-am promis multe prăzi, adică, mai precis, l-am pus pe Sir Roger să le promită aşa ceva.

- Bine. Sălbaticii aceştia ai tăi par nişte candidaţi promiţători. Ai încredere în ei?

- A, nu, nici gând. Dar englezii trebuiau oricum să plece din Tyr ca să participe la războiul sfânt, pentru că tyrienii nu-i lasă să rămână în zona portului. Englezii ăştia sunt oameni ciudaţi, extrem de violenţi. Mereu beţi, puturoşi, distrugători, iar franceza pe care o vorbesc ei nu seamănă cu franceza pe care o ştiu eu... Hildegart şi-a lăsat jos vasul cu şerbet şi a început să se smiorcăie. Sinan, nici n-ai idee ce a însemnat pentru mine să tratez cu aceste brute mizere. Ţinând seama de decăderea manierelor curtene, nu-ţi poţi închipui ce insulte cumplite şi ce grosolănii a trebuit să îndur în ultima vreme... Nu seamănă nici pe departe cu tine, un adevărat domn şi savant.

In ciuda tuturor dificultăţilor, Hildegart a stabilit o întâlnire oficială între Sinan şi Sir Roger de Edessa. La fel ca majoritatea luptătorilor ce mureau în Ţara Sfântă, Roger de Edessa era băştinaş. Bunicul lui Roger fusese franţuz, bunica, turcoaică, tatăl german, iar mama, de credinţă ortodoxă greacă, originară din Antiohia. Patria lui, Edessa, se prăbuşise pârjolită în urmă cu multă vreme.

Sir Roger de Edessa era turcopol, copil rezultat din împreunări între musulmani şi creştini. Purta o surcotă pepit italienească, o

armură franţuzească, un coif înalt de cavalerie persan, cu o pană de păun adusă din Arabia. Ochii albaştri ai lui Sir Roger erau plini de o disperare poetică şi lucidă, pentru că nu mai exista nici o ţară pe care să o numească patrie a lui. Indiferent unde s-ar fi dus în Ţara Sfântă, găsea câte o rubedenie de sânge pe moarte. Turcopolii, adevăraţii băştinaşi ai Ţării Sfinte, nu au fost niciodată consideraţi oameni de încredere; luptau pentru orice credinţă, fără să se sinchisească, şi erau ucişi de toată lumea cu o bucurie asemănătoare. Deşi avea doar douăzeci de ani, Roger luptase şi ucisese încă de la doisprezece ani.

Având-o pe Hildegart ca interpretă, Sir Roger şi cei mai îndrăzneţi dintre englezii lui i-au examinat pe aliaţii lor musulmani. După multe chinuri, Sinan reuşise să strângă doar două sute de luptători cu care să lupte împotriva diavolilor. Undeva, la orizontul fumegând, puternicul Saladin aduna musulmanii credincioşi ca să poarte o ultimă bătălie, concludentă şi epică împotriva ultimului val de năvălitori din Occident. Prin urmare, eroicii războinici musulmani dornici să lupte şi să moară ucigând diavoli erau destul de puţini.

Se mai zvonise despre moartea care devenise constant soarta asasinilor martiri şi sinucigaşi ai lui Sinan. Cu toate acestea, datorită reputaţiei lui oculte, Sinan reuşise să adune o trupă de fanatici credincioşi. Avea o gardă de corp alcătuită de ismaeliţi dintr-o madrasa[1] eretică. Avea, de asemenea, câţiva infanterişti egipteni fatimizi, împreună cu nubienii lor, şi câţiva oameni din Damasc pentru a manevra maşinile de asediu. Sinan spera ca aceste uriaşe arme distructive să reprezinte cheia unei victorii lesnicioase şi rapide.

Roger a examinat ciudatele maşinării de asediu cu un adânc respect. Burţile, ca ale unor ibrice din cupru, pe care le etalau maşinile de azvârlit focul grecesc vorbeau elocvent despre iadul de flăcări

[1] Cuvânt arab care înseamnă şcoală de orice fel şi nivel, şcoală religioasă islamică (n. tr.).

lipicioase pe care îl stârneau. Iar pentru brațele masive ale catapultelor fuseseră sacrificați mulți cedri mândri din Liban.

Roger fusese educat de Cavalerii Templieri. Călătorise tocmai până la Paris ca să caute bani pentru purtarea războaielor. Avea o mândrie fără de leac privind eleganța limbii franceze pe care o cunoştea.

- Excelența Voastră, credincioşii mei oşteni abia aşteaptă să atace şi ucidă aceşti respingători monştri de cavernă. Dar ne întrebăm cu ce preț vom face asta.

Hildegart a tradus pentru Sinan. Cu toate că vicleanul Asasin ştia să citească în franceză, niciodată nu excelase vorbind acea limbă.

- Fiule, îl ai în fața ta pe Bătrânul de pe Munte. (Sinan i-a înmânat lui Roger o mână de diamante.) Tu şi oamenii tăi destoinici puteți păstra aceste câteva pietre. In acest fel vei putea să-ți îmbărbătezi oştenii. După ce creaturile acelea infecte din mina de diamante vor fi exterminate, vom face un inventar complet al bogăției legendare de pietre scumpe aflate acolo.

Roger a arătat pietrele prețioase celor două căpetenii care îl însoțeau. Prima dintre ele era un căpitan de corabie, ars de soare şi cu o mustață enormă, care arăta cam nelalocul său călare pe cal. Cel de-al doilea era un ticălos de normand, tuns perie şi care fusese scurtat de urechi. Sceptici, cei doi pirați au încercat pietrele străduindu-se să le sfărâme între dinți. Cum acestea nu s-au spart precum sticla, le-au scuipat în coifurile cu creştetul plat. După aceea, au rânjit unul către celălalt.

Spionii Asasinului Sinan stătuseră cu ochii pe peşteră. Cei care participaseră la micul consiliu de război au pornit călare pentru o evaluare a terenului de luptă. Hildegart s-a arătat alarmată de schimbările înfiorătoare ce se petrecuseră în acel loc. Din cauza găurilor, uşa impunătoare din fier şi sticlă ajunsese să arate ca o sită. Pe pământ zăceau azvârlite ciolane proaspete, împreună cu carcasele albite de soare a zeci de crabi. Toată vegetația era mursecată şi roasă, şi până şi pământul prăfos fusese mâncat parcă de copitele unor vite ce trecuseră în goană pe acolo.

Folosindu-se de lăncile în capetele cărora fluturau flamuri, cei doi adjuncți ai lui Roger au împuns o astfel de carcasă azvârlită, ce arăta ca o armură rozalie. Gânditor, Roger a rostogolit un diamant între degetele înmănuşate.

- O, tu, înalt Emir şi Comandant Suprem, acest loc arată întocmai cum l-ai descris: o adevărată gură a Iadului! Care este planul bătăliei?

- Folosind aruncătoarele noastre de flăcări, vom sili creaturile respingătoare să iasă la lumină. Iar atunci îmi pun mari speranțe în cavalerii tăi creştini, care vor ataca apărați de armurile lor grele, a spus Sinan cu glas mieros. Am văzut cum tactica lor de şoc poate strivi orice rezistență cât ai clipi din ochi. In special când este vorba de țărani pe jos.

- Cavalerii mei englezi vor fi mâine suficient de treji ca să atace, a spus Roger. Va fi nevoie de ajutorul nostru pentru a muta din loc acele grele maşini de asediu? Pentru că la Ierusalim am ajuns să le cunosc într-o oarecare măsură.

- Spre mulțumirea noastră, oamenii mei aduşi din Damasc se vor achita de această îndatorire, a spus Sinan.

Apoi şi-a întors armăsarul frumos, de rasă arabă. Urmându-l, ceilalți s-a îndepărtat de peşteri.

- S-ar mai pune problema comunicării în timpul bătăliei, Excelența Voastră, a insistat Roger, cu şiretenie. Oamenii tăi preferă duruitul tobelor, în vreme ce ai mei se slujesc de fanioane şi trompete...

- Tinere comandant, problema aceasta se va rezolva fără nici o piedică. Vrei să participi la luptă pe spinarea elefantului meu? împreună cu fanioane, corni, tobe... şi cu traducătoarea noastră, desigur.

Hildegart a fost atât de uimită, încât era cât pe ce să cadă de pe iapa ei.

- Cum, Sinan, ai şi un elefant?

Cu multă pricepere, Asasinul a prins frâul calului ei ce rămăsese neclintit.

- Draga mea ostatică, ți-am adus un elefant pentru a te proteja. Sper că nu te temi să asişti la bătălie de pe spinarea uriaşului meu animal?

Ea l-a privit drept în ochi, fără să şovăie.

- Ținând seama de grija şi înțelepciunea ta, nu mă voi teme de nimic, înspăimântător Prinț!

- Eşti extrem de amabilă.

Elefantul de luptă al lui Sinan era cea mai ciudată creatură pe care o achiziționase ca urmare a numeroaselor mesaje duse şi aduse de porumbeii călători. Pachidermul cu pielea groasă şi zbârcită, de culoare cenuşie, parcursese pe jos o distanță de neconceput, probabil tocmai de pe țărmurile Hindustanului, şi sosea însetat şi slăbit tocmai la Marea Moartă, având tălpile uriaşe, înzestrate cu pernuțe, înfăşurate în piele subțiată de sărătură. Pe corpul masiv, elefantul avea multe cicatrice căpătate în luptă, iar în ochii mici şi înroşiți sclipea dorința de a ucide oameni. Colții de fildeş fuseseră gravați cu grijă pentru a se fixa pe ei lame ascuțite de spadă. Purta o armură țesută gros din bumbac, din care se puteau face vreo zece corturi. Impunătoarea şa cu baldachin de pe spinarea elefantului, făurită din lemn de santal, avea fixată pe ea o arbaletă cu intarsii din aramă, a cărei coardă era întinsă cu ajutorul a două manivele rezistente, la care se adăugau patruzeci de săgeți uriaşe şi zimțate din oțel de Delhi, fiecare dintre ele putând străpunge fără dificultate cel puțin trei oameni aliniați. Stăpânul lui era însăşi întruchiparea groazei pe Pământ.

Hildegart şi-a plimbat privirea cercetătoare de la uriaşul animal spre Sinan cu o admirație cât se poate de sinceră. Cum de reuşise Asasinul să facă un gest atât de impresionant prin dărnicie?

In ziua următoare, Sinan i-a făcut alte câteva daruri în mod oficial: un pumnal cu mânerul din fildeş, un coif cu vizor şi un văl, ca să-şi ascundă fața lipsită de barbă, îmbrăcăminte matlasată de purtat pe sub armură şi o tunică lungă din zale, purtată de obicei de călăreți. Nu se cuvenea ca luptătorii de rând să vadă o femeie ajungând pe câmpul de bătălie. Cu toate acestea, Sinan avea nevoie de sfaturile ei, de priceperea ei la limbi străine, precum şi de o mărturie scrisă a evenimentelor

ce aveau să se petreacă. îmbrăcată cu armură şi coif, ea putea trece drept un paj oarecare.

Şirurile dese de zale date cu ulei foşneau şi zăngăneau slab pe brațele lui Hildegart. Armura se dovedise atât de grea, încât abia reuşise să urce pe scara pliantă până pe şaua sclipitoare a elefantului. Ajunsă sus, s-a aşezat apăsat între pernele roşii, umplute cu păr de cal, şi, ridicată deasupra câmpului de bătălie şi legănându-se ameţitor, s-a simţit mai puţin femeie şi mai mult un trunchi de stejar luat de vânturi.

Bătălia a început cu o explozie impresionantă de flăcări colorate. Transpirând din greu, oamenii lui Sinan au menţinut un ritm constant, slobozind jet după jet de foc alchimic în josul gurii întunecate a Iadului.

Instantaneu, la gura peşterii a apărut un grup de cinci sau şase diavoli. Creaturi învăţate cu pucioasa, ele n-au părut a fi prea impresionate de izbucnirile de foc grecesc. Bestiile crescuseră, ajungând de mărimea unor capre.

La vederea trupurilor lor neobişnuite, caii de cavalerie au fornăit şi au bătut din copite, cutremurându-şi stăpânii înşeuaţi şi purtând armuri şi zale. Câţiva, mai sperioşi sau laşi, au rupt-o la fugă imediat ce au văzut asemenea monştri nefireşti, iar bărbăţia lor a fost imediat luată în râs de tovarăşii lor de luptă. Acest lucru i-a făcut să se întoarcă ruşinaţi pentru a întări rândurile luptătorilor.

S-au auzit un duruit de tobă, un ţipăt de corn, după care norul dezlănţuit de săgeţi slobozite din arbalete a trecut ca o ploaie peste crabii dansatori. După câteva clipe, toţi diavolii fuseseră străpunşi, iar acum ţopăiau şi-şi smulgeau săgeţile din braţe, în timp ce din trupuri li se scurgea un lichid de culoare deschisă. Luptătorii au slobozit răcnete de încântare. Urmărind totul prin fantele din vizorul coifului, Hildegart şi-a dat seama că diavolii nu aveau habar de faptul că existau arme ce puteau lovi de la depărtare. Nu mai văzuseră aşa ceva până atunci.

Rezervele de foc grecesc ale lui Sinan s-au epuizat curând. După aceea, a poruncit celor ce mânuiau catapultele să intre în acțiune. Pricepuții oameni din Damasc, slujindu-se de pârghii mari din fier, au răsucit corzile făcute din piele de cal până când pârghiile uriaşe din cedru au început să pârâie şi să geamă.

Apoi, cu bufnete produse de izbituri, maşinile au aruncat mari ulcioare aprinse, conținând Nafta gelificată, în adâncul puțului de mină. Din străfunduri s-au auzit bubuituri care au declanşat ecouri.

Brusc, a apărut o fojgăială ca de furnici, o viermuiala scârboasă şi târâtoare de demoni care vărsau de durere, şi ale căror carapace erau învăluite în vâlvătăi care dansau nebuneşte.

Creaturile au început să se frământe ca o mulțime agitată, cuprinsă de flăcări. Neînfricații Asasini ismaeliți, dorindu-şi o răsplată sigură în viața de apoi, au răcnit numele Domnului, şi, rotindu-şi săbiile, s-au azvârlit între duşmani. Inimoşii martiri au murit imediat, sfârtecați cu cruzime de cozile tăioase şi de ghearele ascuțite. Văzând sacrificiul acestora, fiecare oştean a început să clocotească furios din dorința de a se răzbuna.

Dinspre carnea arzândă a monştrilor a început să se ridice spre cer o duhoare ciudată, o putoare pe nici măcar caii nu o puteau suporta.

S-a auzit apoi zvon de trompete. Cavalerii englezi şi-au cumpănit lăncile, s-au ridicat în scări şi au înaintat călare, scut lângă scut. Intr-o revărsare de sânge diavolesc şi în zgomot de lănci sfărâmate, crabii s-au unduit de uimire. Cavalerii, care loveau şi hăcuiau cu spadele lor tot ce le ieşea în cale, s-au retras şi s-au regrupat. Infanteriştii s-au năpustit înainte ca să-i sprijine, dându-le lovituri de grație monştrilor răniți cu topoarele lor cu mânere lungi.

O coloană înaltă de fum negru a început să se întindă pe cer, acoperindu-1. Apoi, din groapa lor scârboasă, a apărut un val imens, sufocant, rostogolitor de demoni. Intr-un fel sau altul, aceştia se înăbuşiseră, astfel că acum îşi scuipau până şi plămânii, aflați în părțile laterale ale trupurilor. Diavolii se vânzoleau cu sutele. Săreau peste

orice li se afla în cale, fiind cuprinşi de o energie atât de nestăpânită, încât păreau că zboară.

După câteva clipe, mica armată s-a trezit copleşită şi împresurată. Damaschinii mureau urlând în apropierea maşinăriei lor de asediu. Caii au intrat în panică şi s-au prăbuşit când monştrii dezlănţuiţi au început să-i muşte de genunchi. Şiruri întregi de infanterişti înarmaţi cu suliţe au şovăit şi s-au prăbuşit la pământ.

Insă nu se putea bate în retragere. Nici un bărbat adevărat nu voia să fugă de pe câmpul de luptă. Pană şi aceia care mureau, cu ultima suflare, se aruncau asupra duşmanilor detestaţi.

Oamenii mureau la grămadă, spintecaţi, sfârtecaţi şi făcuţi fărâme. In partea din spate a şeii elefantului, Sir Roger bătea într-o tobă şi răcnea porunci pe care nimeni nu le mai auzea. Elefantul, împuns şi brăzdat de loviturile unor lucruri ce nu-i ajungeau nici până la genunchi, a fost apucat de nebunie. Scoţând un ţipăt ascuţit şi sfredelitor pe trompa lungă şi încârligată, animalul s-a năpustit înainte, făcând pământul să se cutremure sub picioarele lui rigide şi puternice, ajungând chiar în mijlocul duşmanilor. In vreme ce impunătoarea fiară se repezea înfuriată, Sinan a menţinut foc constant din arbaleta lui de pe şa. Săgeţile lui ucigaşe, lungi de un metru, spintecau demonii, ţintuindu-i la pământ.

Câţiva diavoli furioşi au început să roiască în jurul elefantului, ca şi cum acesta ar fi semănat cu un munte mişcător. Scârboasele creaturi se îmbulzeau chiar în preajma corpului acoperit de armură al elefantului.

Chircindu-se înăuntrul armurii din zale şi al coifului greu, Hildegart i-a auzit pe diavoli târându-se şi căţărându-se pe baldachinul de pe şaua elefantului, în vreme ce Roger şi Sinan, luptând umăr la umăr, îi izbeau cu săbiile lor lungi şi ascuţite.

Ghearele câtorva diavoli au străpuns zalele de oţel ale armurii lui Hildegart şi au tras-o jos din baldachin. Laolaltă cu demonii care o prinseseră, ea a căzut de pe elefantul care continua să înainteze într-o

masă viermuitoare şi agitată de trupuri. S-au prăbuşit şi s-au rostogolit apoi printr-un pâlc de egipteni călări care se treziseră încercuiţi.

Rămasă aproape fără suflare, Hildegart a rămas întinsă la pământ, în vreme ce creaturile respingătoare au atacat în număr mare elefantul, călcând-o cu picioarele lor cu gheare ascuţite ca nişte pioleţi. Aproape spintecat în două de colţii de fildeş înzestraţi cu lame ascuţite, un diavol a zburat prin aer şi s-a prăbuşit peste trupul ei. A zăcut peste ea până a murit, iar din picioarele care se mişcau spasmodic, din branhiile lui spintecate a ţâşnit o spumă de un roz spălăcit.

Ştiind că mulţi supravieţuiesc bătăliilor în acel fel, Hildegart a rămas întinsă făcând pe moarta. Era de-a dreptul îngrozită, de aceea a rămas lipită de pământ în mijlocul viermuielii de monştri care se agitau şi urlau din răsputeri, al bărbaţilor care răcneau, blestemau şi continuau să lovească în dreapta şi în stânga. Cu toate acestea, în toată acea neclintire Hildegart descoperise o pace încărcată de tandreţe nespusă... pentru că acum nu-şi mai dorea nimic. Ar fi vrut doar să se afle tot în şaua elefantului, împreună cu dragul ei Sinan, să-şi mai petreacă o dată braţele în jurul lui, să-i fie pavăză împotriva sorţii ce îl aştepta, chiar dacă asta ar fi costat-o viaţa...

Brusc, aşa cum se întâmplă în orice bătălie, s-a lăsat o pace adâncă şi ciudată. Hildegart a văzut cerul albastru şi un firicel de fum otrăvitor ce se înălţa. Apoi, elefantul, orbit şi sângerând, s-a apropiat urlând de ea şi a călcat-o în picioare, legănându-se în chinurile morţii. Picioarele lui uriaşe se ridicau şi coborau ritmic. A prins-o pe Hildegart sub talpă şi i-a strivit trupul de pământ.

A simţit cum o cuprinde treptat un soi de răceală. In tăcere, a început să se roage.

După un timp nedefinit, a deschis ochii şi, prin coiful sfărâmat, a văzut faţa însângerată şi sfâşiată a lui Sinan.

- Asta e ziua noastră norocoasă, i-a spus el. I-am ucis pe toţi, mai puţin câţiva care s-au refugiat în adâncul minei. Puţini dintre ai noştri au supravieţuit - dar nici unul dintre ei nu trebuie să rămână în

viață. Am depus un sfânt jurământ că diavolii nu vor mai tulbura generația ce va să vină. Eu şi ultimii mei doi asasini vom coborî în iad ca să îi nimicim pe vecie. Vom pătrunde în mijlocul lor încărcați cu bombele noastre cele mai ucigătoare. Asta este o strategie ce nu poate da greş.

- Trebuie să notez toate acestea pentru glorioasa noastră istorie, a murmurat ea. Iar tu vei scrie versurile în locul meu. Abia aştept să le citesc!

Asasinul i-a scos cu grijă coiful de pe cap, scoţându-i la iveală părul împletit, şi i-a aranjat cu grijă membrele. Hildegart nu şi-a simțit picioarele, căci îi erau amorțite, dar a avut o senzație vagă atunci când el i-a scos cămaşa de zale ca să-i pipăie carnea zdrobită.

- Preascumpo, şira spinării ți-e ruptă.

Fără să mai spună alt cuvânt - pentru că lovitura de grație dă roade întotdeauna pe neaşteptate - ea a simțit o arsură bruscă şi plăcută între coaste. Asasinul ei o înjunghiase.

El a sărutat-o pe frunte.

- Nici un bărbat nu va scrie vreo vorbă despre istoria noastră! Toată dulceața aceasta a fost secretul nostru; a existat doar pentru noi doi.

Porumbelul cu pene ferfenițite aducea un mesaj urgent:

Draga mea,

Pe țărmurile neprielnice ale unei mări moarte am supraviețuit unui asediu atât de sângeros şi de diavolesc, încât mă rog Domnului ca nici un supraviețuitor să nu scrie vreodată despre el. Armata de sub comanda mea a fost spulberată. Toți cei care au venit în această țară să-1 slujească pe Dumnezeu au murit pentru el, iar diavolii Satanei au pierit, lăsând în urma lor doar cenuşă şi oase. In aceste clipe, inima îmi spune: tu şi cu mine nu vom cunoaşte nici un moment de fericire ca bărbat şi femeie decât dacă fugim din această îngrozitoare Țară Sfântă. Trebuie să ne căutăm alt adăpost, dincolo de porțile

lui Hercule, ori dincolo de Insulele Mirodeniilor, dacă se poate. Trebuie să descoperim un loc atât de îndepărtat, încât nimeni să nu ne bănuiască originile. Acolo, jur că voi fi al tău, şi numai al tău, până în clipa când mă va lua moartea.

Ai încredere în mine şi pregăteşte-te pe dată, iubita mea, căci voi veni să te iau din turn ca să te fac a mea. Voi goni spre tine cu iuțeala celui mai bun cal pe care îl voi găsi. împreună, vom dispărea din calea tuturor, astfel ca nimeni, fie bărbat, ori femeie, să nu ştie ce s-a ales de noi.

Porumbelul-mesager s-a înălțat de pe pervazul de piatră. A zburat până pe podea şi a ciugulit pleava goală ce zăcea acolo. Nu a găsit nici un vas cu apă. Toate uşile cuştilor golite atârnau rupte din țâțâni. Turnul era părăsit, lăsat pradă vântului încărcat de suspine.